

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2019, č. j. 75 A 14/2019 - 43,

t a k t o:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2019, č. j. 75 A 14/2019 - 43, **se** ve výroku I. a II. **ruší**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPU-81362-26/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, **se ruší**.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který výrokem I. zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPU-81362-26/ČJ-2019-040022-SV-ZZ; výrokem II. rozhodl o nákladech řízení před krajským soudem a výrokem III. ustanovenému zástupci přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč. Rozhodnutím, vůči němuž žaloba směřovala, žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, z důvodu nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Zajištění předcházela dne 28. 4. 2019 kontrola stěžovatele hlídkou žalované na benzinové čerpací stanici v Děčíně. Vzhledem k tomu, že nepředložil doklad totožnosti a neprokázal oprávněnost svého pobytu na území České republiky a schengenského prostoru, nabyla policie přesvědčení, že stěžovatel vstoupil na území České republiky neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá, a proto jej zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 29. 4. 2019 žalovaná zahájila se stěžovatelem úkony správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie.

[3] Při výslechu téhož dne (tj. 29. 4. 2019) stěžovatel uvedl, že z Íránu vycestoval v roce 2017, před příjezdem do České republiky pobýval asi 1 měsíc v Gruzii, poté asi 6 měsíců v Turecku a následně 9 až 10 měsíců v Srbsku, odkud přijel na podvozku kamionu společně se svým bratrancem do Drážďan. Tam nastoupili na vlak, o kterém si mysleli, že jede do Berlína, vlak je však dovezl do Děčína, kde byli kontrolováni hlídkou policie. Dále uvedl, že v návratu do Íránu mu brání jeho pronásledování z důvodu víry, neboť konvertoval ke křesťanství. Jeho rodina v Íránu pronásledována není, je totiž islámského náboženství.

[4] Žalovaná následně dne 30. 4. 2019 vydala v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým stěžovatele dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění (viz výše).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[5] Rozhodnutí o zajištění napadl stěžovatel žalobou, ve které namítal, že žalovaná dostatečně nezvážila realizovatelnost účelu zajištění stěžovatele, neboť nesprávně vypořádala stěžovatelova tvrzení o hrozící újmě kvůli změně vyznání. Žalovaná si vystačila se zcela neakceptovatelným poukazem na údajnou nevěrohodnost stěžovatele vycházející z toho, že nepožádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi. Ze skutečnosti, že stěžovatel o mezinárodní ochranu nepožádal, však nelze usuzovat na nevěrohodnost jeho tvrzení o hrozící újmě.

[6] Krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatelovu žalobu zamítl s tím, že odůvodnění žalované považuje za dostatečné. Žalovaná při rozhodování vycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra a z informace o bezpečnostní a politické situaci v Íránu ze dne 30. 8. 2018. Ze stanoviska přitom jednoznačně vyplynulo, že stěžovateli v jeho návratu nic nebrání. Tvrzení o hrozící újmě vypořádala žalovaná způsobem, jaký odpovídal úrovni obecnosti a nekonkrétnosti stěžovatelových tvrzení. Krajský soud dále připomněl, že důvodnost a věrohodnost jeho tvrzení bude zkoumána především v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení daleko větší prostor. Stejně jako žalovaná zdůraznil, že pokud by se stěžovatel skutečně cítil ohrožen, jistě by požádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uvedl jedinou námitku směřující do nesprávného vyhodnocení realizovatelnosti správního vyhoštění. Tvrzení o hrozící újmě z důvodu konvertování ke křesťanství byla podle jeho názoru dostatečně konkrétní. Rozhodnutí o zajištění pak musí obsahovat vypořádání stěžovatelových tvrzení bez ohledu na to, zda stěžovatel uvedl konkrétní podrobnosti svého vztahu k nově nabytému náboženství. Žalovaná se na tyto podrobnosti nadto ani netázala. Nevypořádání vážné újmy

pokračování

nebylo možné opomenout pouze proto, že stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi. Na základě toho stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu ve výroku I. zrušen a současně navrhl, aby bylo zrušeno i rozhodnutí žalované a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaná si vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, ze kterého vyplynulo, že vycestování stěžovatele je možné. Tvrzení o hrozící újmě byla účelová, neboť o mezinárodní ochranu chtěl stěžovatel požádat až v Berlíně, jak vyplynulo z jeho výpovědi. Až do svého zajištění nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu, naopak se úmyslně vyhýbal jakémukoli kontaktu s policií s cílem dostat se do Berlína.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podstata této věci tkví z posouzení otázky, zda se žalovaná v rozhodnutí o zajištění dostatečně zabývala důvody, které znemožňují realizaci správního vyhoštění.

[12] Podmínkami, které musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, podle něhož má „*správní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“.

[13] Z citovaného usnesení tedy plyne, že v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění musí správní orgán náležitě zvážit, zda k vyhoštění cizince bude moci dojít, tj. zda je toto vyhoštění alespoň potenciálně možné.

[14] V nyní projednávané věci stěžovatel od samého počátku při výslechu tvrdil, že důvodem vycestování z Íránu bylo jeho konvertování ke křesťanství. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k možným překážkám vycestování pouze uvedla, že ze závazného stanoviska vypracovaného Ministerstvem vnitra vyplynulo, že vycestování stěžovatele do Íránu je možné. Závazné stanovisko se však k otázce víry vůbec nevyjadřuje. Závěr o možnosti vycestování stěžovatele je ve stanovisku učiněn, aniž by byly zohledněny konkrétní okolnosti daného případu – zde tvrzené pronásledování z náboženských důvodů. Ministerstvo vnitra bez bližšího odůvodnění uvedlo, že stěžovatel „*nevedl, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla*

cizinci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.“ K hrozbě mučení a nelidského zacházení pak Ministerstvo vnitra uvedlo, že „*pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. [...] Po zhodnocení výpovědi cizince o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému cizinci v případě návratu do vlasti hrozilo konkrétní nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.“* Toto vyjádření však nelze pokládat za dostatečné zvážení všech okolností nyní posuzovaného případu a náležité posouzení existence překážek správního vyhoštění. Přestože Ministerstvo vnitra uvedlo, že zhodnotilo hlavní motivy stěžovatele k odchodu z vlasti, ve skutečnosti tomu tak vůbec nebylo, neboť stěžovatelovým motivem odchodu bylo právě tvrzené pronásledování z důvodu víry – toto však Ministerstvo vnitra zcela pominulo.

[15] Ministerstvo vnitra nadto v závazném stanovisku uvedlo, že vycházelo z informací o bezpečnostní a politické situaci v Íránu, které jsou rovněž součástí spisu. Z těchto informací však jednoznačně plyne, že Írán je teokratický stát, který je hodnocen jako nesvobodný. Dochází zde k omezování volebního práva, porušování politických práv i občanských svobod. Přestože íránská ústava zakazuje všechny formy mučení pro účely získání přiznání nebo informací, jedná se o rozšířenou praxi ve věznicích, i u bezpečnostních složek. V zemi jsou rovněž ignorována ustanovení o spravedlivém soudním procesu. Extenzivně je uplatňován trest smrti, a to i pro neurčitě formulované trestné činy náboženského charakteru (např. urážka proroka, nenávisť vůči bohu, šíření zkaženosti na zemi apod.). Již z těchto informací lze mít důvodné pochybnosti o dodržování lidských práv občanů jiného než většinového vyznání. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra se však s těmito informacemi nijak nevypořádává – ba právě naopak, přestože na tyto informace odkazuje, je s nimi *de facto* v rozporu, neboť tvrzení o konvertování stěžovatele ke křesťanství zcela ignorovalo a vůbec se k nim nevyjádřilo. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, založené na č. l. 20 správního spisu, je zcela obecné a nijak nehodnotí nebezpečí vážné újmy s ohledem na tvrzení stěžovatele.

[16] Rovněž žalovaná se v rozhodnutí o zajištění tvrzenými náboženskými důvody nijak blíže nezabývala. V odůvodnění pouze odkázala na stanovisko Ministerstva vnitra. Nejvyšší správní soud dále podotýká a zdůrazňuje, že žalovaná nedala stěžovateli dostatečný prostor k tomu, aby své obavy z návratu do Íránu blíže konkretizoval. Přestože tyto obavy stěžovatel vyjádřil již při výslechu dne 29. 4. 2019, resp. ve dvou odpovědích na položené otázky uvedl, že příčinou vycestování bylo jeho pronásledování z důvodu víry, žalovaná stěžovateli nepoložila žádné doplňující otázky, na základě nichž by mohla vyhodnotit, zda jsou stěžovatelovy obavy důvodné a věrohodné. Nedostála tak své povinnosti zjistit skutkový stav za účelem posouzení, zda je vyhoštění stěžovatele alespoň potenciálně možné. Z takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu následně vycházelo v řízení o správním vyhoštění i Ministerstvo vnitra, které tentýž den vydalo předmětné závazné stanovisko.

[17] Přestože závazné stanovisko Ministerstva vnitra – vydávané v rámci rozhodování o správním vyhoštění (podle § 120a zákona o pobytu cizinců) – představuje formálně prostý podklad rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má obdobné účinky, jako by se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 - 59). Do jisté míry tak vlastně předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které je žalovaná v tomto typu řízení povinna zkoumat. I toto stanovisko však musí obsahovat náležité

pokračování

odůvodnění a musí reagovat na konkrétní tvrzení cizince v daném řízení. Pakliže je stanovisko formulováno obecněji, je povinností žalované o to pečlivěji odůvodnit, proč nepovažuje obavy stěžovatele z pronásledování za relevantní. K tomu však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům závazného stanoviska má Nejvyšší správní soud za to, že nebylo možné toliko odkázat na tento zcela bezobsažný podklad, aniž by možné překážky správního vyhoštění byly skutečně náležitě posouzeny.

[18] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s názorem žalované ani v tom, že „*kdyby účastníku řízení hrozilo v Íránské islámské republice nebezpečí, tak by požádal o azyl v první bezpečné zemi, přes kterou projížděl a mohl již požádat o azyl při příjezdu do Německa a neuváděl by, že chtěl cestovat do Berlína, kde chtěl požádat o azyl. O azyl mohl také požádat po příjezdu na území České republiky. Správní orgán se tedy musí domnívat, že tvrzení účastníka řízení o jeho pronásledování jsou účelová, aby se vyhnul jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie.*“ O azyl je sice nezbytné žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost z hlediska zeměpisného i časového (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81), samotná skutečnost, že tak stěžovatel neučinil, však nemůže být důvodem pro závěr o neexistenci překážek jeho vyhoštění (přiměřeně srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016 - 22).

[19] Jelikož situaci občanů vyznávajících křesťanství v zemi původu stěžovatele žalovaná v rozhodnutí o zajištění (ani Ministerstvo v závazném stanovisku) neposuzovala, byla důvodem závěru o neexistenci tvrzeného nebezpečí v podstatě právě pouze ta skutečnost, že stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu dříve. Názory žalované pak bez dalšího převzal krajský soud. Ten uvedl, že žalovaná vycházela z poskytnutých informací Ministerstva vnitra (závazného stanoviska a informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi), přičemž ze stanoviska jednoznačně vyplývá, že stěžovateli v návratu do Íránu nebrání žádné překážky - viz bod 12 odůvodnění napadeného rozsudku; v bodě 17 pak krajský soud uvedl, že pokud by se stěžovatel cítil skutečně ohrožen, jistě by požádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi. Odůvodnění závěru o neexistenci překážek odpovídá podle názoru krajského soudu obecným tvrzením stěžovatele. Jak již však bylo uvedeno výše, tyto závěry neobstojí.

[20] Lze sice souhlasit s krajským soudem v tom, že míra podrobností, v jakých správní orgán (potažmo následně také krajský soud) reaguje na vznesené námítky, do jisté míry odpovídá obecnosti či konkrétnosti stěžovatelových tvrzení a vznesených námitek. Jde skutečně o „spojité nádoby“, které se do značné míry ovlivňují. Toto však nelze vnímat absolutně, obzvláště pak tam, kde jde zcela nepochybně o azylově relevantní zemi (Írán), ve které hrozba tvrzená stěžovatelem skutečně může nastat. Přestože stěžovatel tvrdil pouze obecně, že se do Íránu nemůže vrátit z důvodu konvertování ke křesťanství, nelze jeho tvrzení považovat *a priori* za nevěrohodná a účelová, aniž by se jimi správní orgány vůbec zabývaly. Pakliže stěžovatel uvedl, že důvodem jeho obav je právě konvertování ke křesťanství, bylo na správním orgánu, aby jeho tvrzení vyvrátil či potvrdil např. cílenými otázkami týkajícími se právě víry stěžovatele a svůj závěr v rozhodnutí o zajištění náležitě odůvodnil.

[21] Je pravdou, že důvěryhodnost stěžovatele je do jisté míry oslabována tím, že přicestoval na podvozku kamionu společně se svým bratrancem s cílem dostat se do Berlína, aniž by požádal o mezinárodní ochranu kdykoli dříve. To však nemůže být důvodem pro rezignaci na požadavek řádně zjištěného skutkového stavu. Jestliže žalovaná při výslechu na tvrzení stěžovatele ohledně náboženství nereagovala, bylo nezbytné věnovat se této otázce v odůvodnění rozhodnutí o zajištění o to pečlivěji a důsledně zdůvodnit, proč osobám křesťanského vyznání a konkrétně stěžovateli žádná hrozba v Íránu nehrozí. Žalovaná (jakož i následně krajský soud) se však existencí možných překážek správního vyhoštění s ohledem na tvrzení stěžovatele náležitě

nezabývala. Proto nemohlo rozhodnutí o zajištění, ani napadený rozsudek krajského soudu (který závěry žalované bez dalšího převzal) v přezkumu obstát.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu.

[23] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil.

[24] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se žalované věc vrací k dalšímu řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, č. 2757/2013 Sb. NSS, totiž platí, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nablížit, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“

[25] Jelikož i v této věci Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, které je prvním úkonem v řízení, neexistuje dále řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Proto nebylo možné věc žalované vrátit k dalšímu řízení.

[26] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). V nyní projednávané věci však stěžovatel kasační stížností napadl pouze výrok I. rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba zamítnuta. Nicméně výrok II. o nákladech řízení je závislý právě na úspěchu žaloby, a proto musel Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 části za středníkem s. ř. s. zrušit i výrok II. krajského soudu a rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení o žalobě, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci úspěšný. Z obsahu spisu je však patrné, že stěžovateli žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[27] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce

pokračování

stěžovatele, advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2019, č. j. 75 A 14/2019 - 20. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], kterým bylo podání kasační stížnosti. Uskutečnění porady s klientem, o jejímž konání doložil ustanovený zástupce potvrzení, Nejvyšší správní soud nezohlednil, neboť z obsahu tohoto potvrzení vyplývá, že se uskutečněná porada týkala podání kasační stížnosti a jejím výsledkem bylo toliko udělení pokynu k jejímu doplnění, neboť kasační stížnost byla podána jako blanketní. Svým obsahem se tak jednalo o poradu ohledně kasační stížnosti – tj. písemného podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], nikoli další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Z těchto důvodů ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce dále doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle § 35 odst. 10 s. ř. s. navýšena o částku odpovídající právě DPH 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu